

at ville nøjes med den halve Tid. Og han optog i den Anledning paany sin Ungdoms frejdige Løsen: Jeg vil.

Saa sad han da igen i et fattigt lille Kammer og kæmpede for Livet og sin Fremtidslykke. Ligesom i sin Tid i Nyboder stod han op om Morgen ved Fabrikernes Hanegal, og hans Vindu var i Almindelighed det sidste, bag hvilket Lyset om Aftenen slukkedes paa den lille, landlig stille Villavej. Skønt hans Maal, saa stort det ogsaa var, ikke længer havde nogen eventyrlig dragende Gyldenglans over sig, tog han fat paa Arbejdet med en Iver og Fortrøstning som ingensinde før, uden at hæmmes af disse pludselige, pinlige Anfald af Modløshed, hvoraf han i forrige Tider saa hyppig overfaldtes. Han ventede sig slet ikke noget stort materielt Udbytte af sin Opfindelse, ja ønskede sig det knap. Det vilde være ham Belønning nok at vide, at han havde virket for Menneskehedens Vel. Alt, hvad han for sit personlige Vedkommende haabede af sit Arbejde, var, at han ved dets Hjælp skulde faa Lov til at leve et jævnt og muntert, virksomt Liv i inderlig Forening med den, hans Hjerte længtes efter.

Men paa sin Kærlighed til Inger vovede han alligevel endnu ikke rigtig at opbygge nogen Fremtid. Saa ofte hans Tanke begav sig paa Vej til Bøstrup Præstegaard, var det, som om den standedes af en sværdbærende Kerub. Her maatte